

Mesebeli Afrika - Újabb felcsillanó fénysugár a nyugat-szaharai nép éjszakájában

2010 október 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

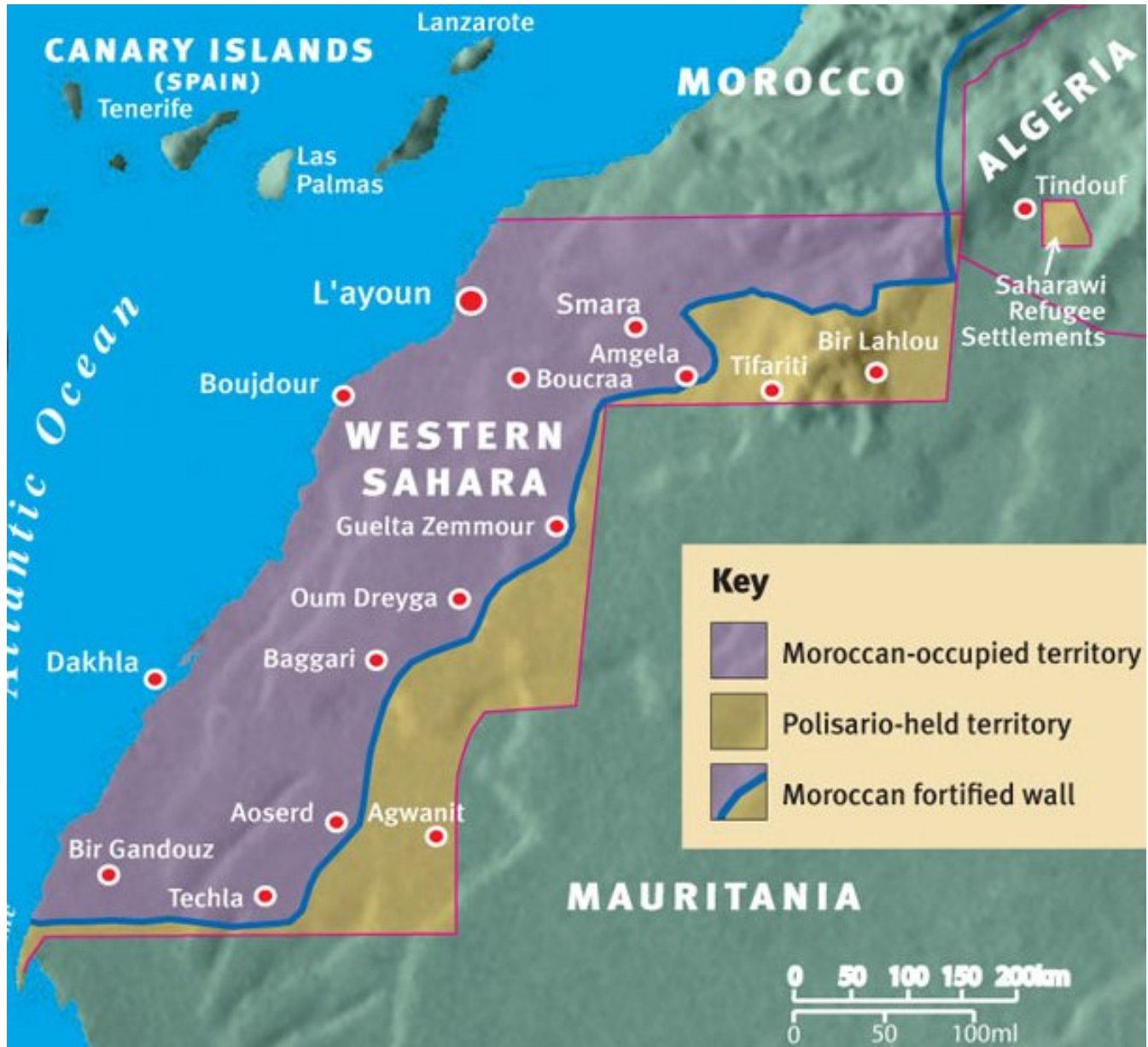
Még nincs értékelve

Mérték

Sokak szerint az idei év novembere vízválasztó lehet az oly sokat szenvedett Nyugat-Szahara ügyében, hiszen ismét asztalhoz ülnek az 1976 óta megszállt nyugat-afrikai állam függetlenségéért küzdő Polisario Front és a

területet (tévesen!) ?si földjének, tartományának tartó Marokkó képvisel?i egy nem hivatalos találkozó keretében, ahol egy esetleges jöv?beni hivatalos tárgyalás lehet?ségér?l fognak beszélni.

Igen, már ez is nagy szó, ismerve az elmúlt évek gyakorlatát, hiszen a két fél nemhogy hivatalos, de még nemhivatalos találkozókon is képtelen volt azonos hullámhosszra kerülni bármilyen kérdésben.

Amúgy a konfliktus elmélyülésében és a helyzet úgymond konzerválódásában sajnos [óriási szerepe van a nemzetközi közösségnek is, élén az ENSZ-szel](#), hiszen egyrészt képtelenek eldönteni, hogy melyik megoldást kellene is támogatniuk, másrészt a Polisario Frontnak tett ígéreteiket sem tartják be – a nyolcvanas évek fegyveres harcának azzal az ígérettel vetettek véget, hogy majd egy népszavazáson a terület lakossága dönthet a függetlenségr?l vagy a Marokkóhoz tartozásról. Ez azóta sem történt meg, a Polisario pedig minden tárgyaláson csökönyösen ragaszkodik ehhez a követeléséhez, Marokkó viszont err?l hallani sem akar, az egyetlen engedményes megoldás (f?leg miután képtelenek lennének arról is megegyezni, hogy ki szavazhat: a betelepített marokkóiak is vagy csak az eredeti saharaiak), amelyet Rabat hajlandó volt felajánlani, egy er?sen kötött autonóm státusz.

A novemberi megbeszélések el?tt tehát nem meglep?, hogy Ban Ki-moon ENSZ-f?titkár személyes Nyugat-Szahara megbízottja, Christopher Ross a régióba érkezett, hogy felkeresse a helyzet feloldásában leginkább érintett feleket: Marokkót, a Nyugat-Szaharát anno szintén megszálló és az összefonódó kapcsolatok révén a folyamatban fontos szerepl? Mauritániát, Nyugat-Szahara leger?sebb és legkitartóbb támogatóját, Algériát valamint

a tindoufi menekülttáborokban székel? Szaharai Arab Demokratikus Köztársaság és a Polisario Front képvisel?it. Ahogy utazásának els? állomásán, az algériai f?városban, Algírban a hét elején elmondta, célja a folyamat gátló tényez?inek megszüntetése és a [tarthatatlan status quo](#) feloldásának elérése, amely végre elfogadható megoldást kínálna az oly sokat szenvedett szaharai nép számára. Algír után az algériai Tindouf menekülttáborába utazott, amely évtizedek óta a Nyugat-Szaharából elmenekült szaharaiak és a Polisario Front otthona, hogy találkozzon az egyik leginkább érintett fél, a Polisario legmagasabb szint? vezet?ivel.

A tegnapi nap befejeződött megbeszélések során egy dolgot sikerült csak biztosra tenni: a Polisario Front részt fog venni a novemberi megbeszéléseken és hajlandó meghallgatni Marokkó álláspontját. Eközben a konkrét Nyugat-Szaharában is zajlanak az események, mint ismert, a terület úgymond "értékes" részét (tehát a halban gazdag partszakaszokat, a foszfátlelőhelyeket és a fővárost, El-Aaiúnt) Marokkó tartja ellenőrzése alatt, a szinte teljesen kietlen és sivatagi részt pedig a Polisario. Október eleje óta döbbenetes mértékű tiltakozáshullám indult el a marokkói megszállás alatt álló részen, El-Aaiúnból és több városból legalább 10 ezer ember vándorolt Gdeim Izik, egy El-Aaiúntól 12 kilométerre fekvő település környékére, ahol sáttáborokat állítottak fel, hogy így tiltakozzanak Nyugat-Szahara megszállása és a [szaharai népet érő folyamatos diszkrimináció ellen](#).

Hasonló táborok (bár jóval kisebb létszámmal) Smara, Dakhla és Bujador környékén is kialakultak, és ami közös bennük, hogy az emberek mindenhol megtagadják a segítséget, nem fogadják el élelmiszeradományokat, sem orvosi segítséget. Valamiért persze a mainstream médiában egy másodperc erejéig sem hallhatunk szerencsétlen kis nép küzdelméről, nem hallunk arról, hogy a marokkói kormány tömegével telepíti állampolgárait nyugat-szaharai területre, akiket aztán pozitívan diszkriminál az itt született saharaiakkal szemben, nem ritkák az erőszakos cselekmények sem a két csoport között. A Saharai Vöröskereszt már most humanitárius katasztrófával fenyeget, a saharai Arab Demokratikus Köztársaság elnöke, Mohamed Abdelaziz pedig felszólította az ENSZ menekültügyi ügynökségét az azonnali beavatkozásra. A marokkói rendszer pedig úgy reagált, ahogy azt a Nyugat-Szahara történelmét ismerők már tudhatják: erőszakkal.

A helyzet tehát rendkívül nehéz, és ilyen körülmények között fog sor kerülni majd novemberben a nemhivatalos találkozóra a felek között, ahol igazából nem sok reményt fűzhetünk pozitív eredményekhez: Marokkó ahogy eddig, most sem fog engedni egy fikarcnyit sem, a Polisario Front pedig saját magát ítélné halálra, ha hajlandó lenne akár csak megfontolni is a marokkói autonómia ajánlatot. Mi lehet a megoldás? A kérdésre nehéz választ adni egy poszt záró soraiban, de az biztos, hogy a nemzetközi közösségnek kell feloldania az ellentétet, és egyszerűen eldöntenie mi is történjen.

www.mindennapiafrika.info - A Flag Polgári Műhely partnere

Ajánló